

fästman! — 2) Genom handklappningar yttra sitt bifall åt en skådespelare, tonkonstnär, o. s. v. *Jenny Lind blir b-d, så ofta hon låter höra sig.* — *Syn.* Applåder. — Ordet brukas helst i part. pass. och vanligtvis i skämtsamt ton.

BEKLICKA, v. a. 1. (fig., föga brukl.) Sätta klick på, förtala. Tillhör det lägre umgänges-språket.

BEKLÄDA, v. a. 2. 1) Förse med nödiga kläder. Brukas endast om krigsfolk; eljest säger man: Kläda. *B. en armé, en trupp, ett regemente. B. en soldat.* — 2) (fig.) a) Tillsätta till en tjänst. Åtföljes af prep. *med.* *B. någon med ett embete, en tjänst.* — b) Innehafva en tjänst. *B. ett embete.* — Brukas i högtidligare stil, och om högre tjänster. — c) Öfverdraga, betäcka med (kläde, tyg eller annat ämne), till skydd och förvaring. *B. en inre vägg med tapeter, en yttre vägg med bräder (brädfodra), marmor, ett tak med papper. B. med jern, messing, se Beslä. B. med pelsverk, se Pelsfodra. B. fartyg, se Bordläggga, Förhyda.*

BEKLÄDANDE, n. 4. Handlingen, då man bekläder. 1) Soldaters b. — 2) a) En persons b. med ett embete. b) Ett embetes b. c) Väg-gens b. med tapeter.

BEKLÄDNAD, f. 2. 1) a) Förseende med nödiga kläder. Endast om krigsfolk. *Arméens b. och underhåll.* — b) Samteliga en soldats uniformspersedlar. Förekommer i denna mening mindre ofta. — *Syn.* Mundering, Uniform, Uniformspersedlar. — 2) Ämne, hvarmed något till skydd och förvaring är öfverdraget, betäckt. *B. af tapeter, af bräder, af murbruk, etc. Skepps yttre och inre b. Brunnars b. på insidan med åltadt, vattentätt ler.* — *Syn.* Öfverdrag, Betäckning, Klädning (på möbel, åkdon, o. s. v.); äfv. (allt efter ämnet) Pelsfoder, Beslag, Brädfodring, Revetering, Tapet, Bordläggning, Förhydning.

BEKLÄDNADS-DIREKTION, - - - -diräkt-schön, f. 3. Embetsmyndighet vid de indelta infanteri-regementena, som har att besörja manska-pets beklädnad.

BEKLÄDNADSKASSA, f. 1. Särskilt kassa till bestridande af utgifter för krigsfolks beklädnad.

BEKLÄDNADSPERSEDEL, m. 2. pl. — *dlar.* (mest i plur.) Särskilt persedel, hörande till en soldats beklädnad, t. ex. rock, byxor, pickelhufva, o. s. v.

BEKLÄDNING, f. 2. 1) Handlingen, då man bekläder (i bem. 1 och 2. c). — 2) Se *Beklädnad.*

BEKLÄDNINGSMUR, m. 2. (fort.) Se *Revet-teringsmur.*

BEKLÄDNINGSPERSEDEL, se *Beklädnads-persedel.*

BEKLÄMD, a. p. 2. (fig.) I hög grad bekymrad, ängslig. *Med b-t hjerta. Jag känner mig så b.* — *Syn.* Se *Bedröfvad.*

BEKLÄMMA, v. a. 2. (föga brukl.) 1) Hårt klämma. — 2) (fig.) I hög grad bekymra, ängsla. Mest i part. pass. — *Syn.* Se *Plåga.*

BEKLÄMNING, f. 2. Svår ängslan. I hög-tidligare stil.

BEKNIP, n. 3. (fam.) Se *Trångmål.*

BEKNIPA SIG, v. r. 3. (böjes som *Knipa*) Sjömansterm, som brukas om ett tåg, då det af någon hindrande orsak ej kan halas.

BEKOMMA, v. a. 3. (böjes som *Komma*) 1) Få, emottaga. *B. ett bref, ett paket, en syssla. B. penningar, seger, stryk. B. ett slag, märke efter ett slag.* Brukas någon gång äfven om djur och liflösa föremål, t. ex.: *Hästen bekom ett*

piskrapp. Rocken har b-mmit en fläck. — *Syn.* Se *Få.* — 2) Utöfva verkan, göra intryck på. *Denna mat b-mmer mig alltid väl, illa. Detta medel b-mmer mig särdeles väl.* — Nytjas ofta impersonelt, t. ex.: *Det b-mmer mig alltid illa att äta för mycket. Det kan b. honom illa, att han sagt det. Det b-mmer honom ingenting. Icke låta sig b., icke låta en sak göra intryck på sig, eller äfv.: icke låtsas derom, t. ex.: han fick upp-bära en hel hop ovelt, men han lät sig icke b. Väl b-mme!* säges af höflighet, då någon nysar, i samma mening som *Gud hjälp!* *Hjelp! Gud!* *Prosit!* äfv. ironiskt eller på skämt, när någon träffas af ett missöde, en motgång, t. ex.: *Han halkade omkull i smutsen: väl b-mme!*

BEKOMMANDE, n. 4. Emottagande. — Såsom particip och absolut brukas ordet någon gång oriktigt i samma mening som Vidkommande, Beträffande.

BEKOSTA, v. a. 1. Betala kostnaden för något. *B. någons uppfostran, en persons resa, en byggnad. B. alla nödiga reparationer. Det der b-s af husägaren.* — *Syn.* Kosta på, Bestå, Bestrida.

BEKOSTANDE, n. 4. Kostnadens betalande för något.

BEKOSTNAD, f. sing. indef. 1) Se *Beko-stande.* *Lefva på någons b. Resa på egen, på statens b.* — 2) (fig.) Skada, förlust. *Rikta sig, bliuva vis på en annans b. Roa sig på ens b., göra narr af honom.*

BEKRÄMLA, v. a. 1. (byggn.k.) Fästa med bjelkband, murband, jernankare.

BEKRANSA, v. a. 1. Till prydnad eller som ärebevisning omgifva, behänga med en krans, med kransar. *B. ens hufvud. B. en poet, en bild-stod, ett altare, ingången till ett hus.* — *Be-kransande, n. 4. o. Bekransning, f. 2.*

BEKRIGA, v. a. 1. 1) Med krig anfalla, föra krig emot. *B. ett land, en stad, ett folk, en folkstam, en furste, ett samhälle.* — 2) (fig.) Ifra emot. *B. missbruk, oseder, laster. B. bränn-vinet, lyxen, den öfverhandtagande osedligheten.*

BEKRIGANDE, n. 4. Krigande emot. Jfr *Bekriga.*

BEKRYDDA, v. a. 1. (föga brukl.) Väl krydda. — *Bekryddande, n. 4. o. Bekrydd-ning, f. 2.*

BEKRÄFTA, v. a. 1. Egentl.: Göra kraftig, gifva kraft åt. 1) Intyga sanningen, riktigheten af. *B. en uppgift, ett förhållande, en omständig-het, en nyhet, ett rykte, ett vittnes utsago. Med ed b. sin uppgift. Utgången har b-ters spådom.* — *Syn.* Styrka, Bestyrka, Betyga, Intyga, Bevitt-na, Försäkra, Sanna, Besanna. — 2) Säger ja till. *Jag frågade honom, om han sjelf varit när-varande. Han b-de det.* — *Syn.* Jaka, Bejaka, Besanna. — 3) Försäkra, att något skall fullgöras, verkställas. *B. ett löfte. Jag b-r, hvad jag lof-val, sagt, förbundet mig till. B. sitt löfte med ed.* — 4) Med namn och sigill göra giltig. *B. en lag, ett afstal, ett kontrakt, en akt, ett för-drag.* — *Syn.* Stadfästa, Sanktionera. — *B. sig, v. r.* Befinnas sann. *Rykktet, nyheten b-r sig.* Impersonelt säges: *Det b-r sig, t. ex.: Det b-r sig, att freden är afslutad.*

BEKRÄFTANDE, n. 4. 1) Handlingen, då man bekräftar. *Ett löfste b. B. med ed, edligt b.* — 2) Se *Bekräftelse.*

BEKRÄFTANDE, a. p. 1. Som bekräftar, innefattar, uttrycker bekräftelse af något. *Ytt-ra sig i b. ordlag.*